

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Sacramentis. In qua Tractatibus decem de Sacramentis in genere, tum
speciatim, videlicet de Baptismo, Confirmatione, Eucharistia spectata ut
Sacramento, & ut sacrificio: de Pœnitentia, de Suffragiis, Indulgentiis, &
Iubilo, de Bulla Cruciat, de Extrema-unctione, & demum de Ordinis
Sacramento ...

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

De confessione Communioni præmittenda. 12

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76649)

deret, fini, institutioneque sacramenti contrarius esset, ideoque monet Paul. I. Corinth. 11. iudicium sibi manducare, & bibere, qui absque praedicta probatione de pane illo edit, & de calice bibit, vt latius prosequitur Trident. sess. 13. cap. 7. & can. 11.

2. Quod si roges quam certus esse debeas nullo te peccato mortali grauari, cum ad Eucharistiam accedis? Respondeo, si certus moraliter sis nullo grauari peccato non confesso, eo quod nullum tibi occurrat post factam tua conscientiae diligentem examinationem, securus accedere potes, quia certitudo mortalis quamlibet humanam actionem a temeritate excusat, & prudentem reddit. Neque aliam maiorem certitudinem exoptulari decebat ad Christo Domino, cuius iugum suae est, & onus leue, vt bene notauit Aegid. de Coninch. quest. 80. art. 4.

3. Praeter carentiam peccati mortalis Marfil. in 4. q. 6. art. 4. carol. 7. requirit ad huius sacramenti dignam sumpcionem, ne peccatum aliquod veniale in ipsa committat. Quia eo ipso (inquit) te indignum reddis tanto sacramento. Fautent huic sententiae Doctores, qui actualem deuotionem, & feruorem exoptulant pro dispositione necessaria huius sacramenti, de quibus infra: siquidem actualis peccati venialis commissione deuotio, & charitatis feruor impeditur. Ratio huius sententiae esse potest, quia sumpcio sacramenti peccaminosa Deo est ingrata. Neque ergo ob ipsam augmentum gratiae concedi, alias eadem actione, qua peccati temetur, praemium gratiae, & gloriae obtineremus.

Ceterum tenendum est actuale peccatum veniale in sumpcione Eucharistiae commissum non impedire illius effectum praecipuum, qui est augmentum gratiae, & charitatis. Sic docuit D. Thom. quest. 79. art. 8. Soto dist. 12. quest. 2. art. 8. Victoria num. 66. Suarez. alius relatis dist. 63. sect. 3. concl. 1. Valq. disp. 206. cap. 1. Paul. Laymann lib. 5. tract. 4. cap. 6. q. 1. & habetur cap. 5. non sunt tanta peccata, de consecrat. dist. 2. ibi: si non sunt tanta peccata, vt excommunicetur quis, non le debet ad medicina corporis, & sanguinis Domini separare. At ob veniale peccatum nemo potest excommunicari excommunicatione maiori, de qua ibi est sermo. Ergo ob eius causam ad medicina corporis, & sanguinis Domini separari non debet. Ratio est, quia ex institutione Christi, vt colligit Trident. sess. 13. cap. 7. solum ad Eucharistiam dignè suscipiendum requiritur, vt confitens peccati mortalis se per confessionem, & contritionem illius probet, nulla peccati venialis mentione facta. Et merito, quia peccatum veniale nec gratiae, neque illius augmento repugnat. Ergo peccatum veniale in sumpcione commissum dispositionem sacramenti legitimam, & necessariam non impedit. Ergo neque impedit eius effectum. Deinde implicat, cum dicitur peccatum veniale impedire sacramenti effectum. Nam si hoc impedimentum praeserat non veniale, sed mortale erit, siquidem recepta est Doctorum sententia obicem ponere sacramenti effectui graue peccatum esse, ob irreuerentiam factam sacramento eius virtutem, & efficaciam elidendo. Denique raro effectus gratiae per Eucharistiam obtineretur, cum raro contingat saeculares homines ad veniale excusari, tum ob distractionem, animique euagationem, tum ob finem finitum, tum ob prauium affectum. At non est credendum Christum Dominum velle suae charitatis symbolum ob has leues causas inane reddi.

4. Notanter dixi actuale peccatum veniale non impedire praecipuum effectum Eucharistiae. Nam alios effectus secundarios ex parte impedit, vt tradit D. Thom. quest. 79. art. 8. impedit enim remissionem ipsius, quae per sacramentum ex opere operato deberet fieri. Secundo impedit deuotionem, & charitatis feruorem. Tertio specialem liquiditatem, & dulcedinem, quam experiri solent deuote communicantes; est enim illa indignus. Quarto plura auxilia gratiae ad praecauenda peccata denegantur, quae alioqui concederentur: ob quas caulas forte dixit quasi per exaggerationem August. de Ecclesiast. dogmatib. cap. 53. relatus in cap. quotidie de consecrat. dist. 2. si adhuc habes voluntatem peccandi, grauari magis dico. Eucharistia perceptione, tum purificari, & ne de voluntate peccandi mortaliter dictum intelligeres subdit. Sed de hoc illo dico, quem capitalia, & mortalia peccata non grauant.

5. Praeterea dixi actuale peccatum: nam habituale etiam si formaliter non fueris deestitatus, si tamen illius complacentiam non habes; communionem quae est quaedam virtualis deestitatio remittitur ex opere operato, vt superius notauimus.

6. Fundamentum contrarium non obstat. Eateor susceptio nem Eucharistiae cum peccato veniali actuali esse aliquatenus Deo ingratam, sed non absolute, & secundum se, ideoque eius efficacia ex opere operato non impeditur, tamen si efficacia, quam ex opere operantis haberet, impediatur.

7. Causas alij plures, grauesque Doctores ad Eucharistiae effectum suscipiendum requirunt necessario actualem deuotionem, & feruorem, Sic D. Thom. in 4. dist. 12. quest. 2.

art. 1. questio. 3. Duran. d. q. 4. num. 7. Paludan. quest. 1. art. 2. concl. 1. num. 11. Siluest. verbo Eucharistia in fine. Caiet. q. 79. art. 1. Mouentur primò, quia plures Ecclesiae Patres, specia liter Basil. lib. 1. de baptis. cap. 11. & in regul. breuior. reg. 172. Ioan. Hierosolym. 1. catechesi 4. mystagog. Chrylost. hom. 82. in. March. exoptulant specialem deuotionem, & feruorem ad Eucharistiam suscipiendam ob eius excellentiam, & dignitatem, & remissionem animi detestantur. Secundo Eucharistia operari debet suos effectus iuxta modum suae significationis. Significat autem spirituale nutrimentum per modum cibi, & potus. Ergo operari debet suos effectus, sicuti cibus, & potus. At cibus & potus non operantur, nisi sumens vitaliter, & actualiter concurrat ad illius operationem. Ergo cibus celestis non operabitur, nisi sumens ad illius operationem actualiter concurrat, quod fieri non potest, nisi mediis aliquibus actibus virtutis, atque adeo deuotione, & feruore. Tertio ab inconueniente probat Caiet. quia si augmentum gratiae, & charitatis ex defectu deuotionis non impeditur, Sacerdotes tepidi quotidie communicantes magnum fructum ex communi one percipiunt, cuius contrarium experientia testatur, cum ad virtutis opera, & tentationesque superandas post plures communionem aequè difficiles inueniantur, ac si nullam communionem fecissent.

8. Nihilominus tenendum est nullam deuotionem actualem requisitam esse ad fructum praecipuum huius sacramenti percipiendum: Sic expressè D. Thom. quest. 79. art. 8. & ibi Aegid. de Coninch. dist. 1. num. 4. Valq. disp. 206. cap. 2. Suar. disp. 63. sect. 3. concl. 2. Paul. Laym. lib. 5. sum. tract. 4. cap. 6. q. 1. Ratio praecipua sumitur ex Trident. sess. 13. cap. 7. vbi assignans dispositionem ad hoc sacramentum suscipiendum, nullam huius actualis deuotionis mentionem fecit. Quae si necessaria esset, nullatenus omitteret. Secundo probari potest, olim Eucharistia concedebatur paruulis ante usum rationis, & modò conceditur amentibus in articulo mortis, vt dictum est. At si deuotionem actualem habere non possunt, ergo deuotio actualis ad effectum sacramenti suscipiendum necessaria non est. Alias nullatenus Ecclesia permetteret iis sacramentum concedi. Est enim manifesta iniuria, & irreuerentia sacramento facta inane, & vacuum illud reddere, & sine fructu. Tertio iustus omittens inuincibiliter, & absque culpa actualem deuotionem pro huius sacramenti receptione, obicem non ponit gratiae augmento, quia iam probatus accedit ad dignè suscipiendum probatione à Paulo requisita: Ergo deuotio actualis non est dispositio necessaria. Quarto si defectus actualis deuotionis impeditet efficaciam sacramenti, peccater mortaliter qui sic voluntarie ad sacramentum accederet, eo quod grauem irreuerentiam sacramento irroget eius virtutem elidendo. At neque Caiet. neque alij Doctores oppositae sententiae admittunt carentiam actualis deuotionis esse peccatum mortale. Ergo deuotio actualis pro augmento gratiae non est necessario requisita. Quintò nullatenus expedire posset hanc deuotionem vt necessariam exoptulari, quippe ob inaduententiam, & distractionem inuoluntariam frequenter omittitur etiam ab hominibus maxime iustis, & religiosis. At non est verisimile, nec de Christi amore credendum se instituisse sacramentum suae Ecclesiae praecipuum, vt in plurimum suo effectu careret.

9. Argumenta oppositae sententiae facilia sunt: Ad primum concedo Sanctos communiter exoptulare deuotionem, & feruorem non vt necessarium ad effectum sacramenti suscipiendum, sed vt maxime conuenientem; sacramentum vberius operetur, & fructuosius existat. Ad secundum admitto Eucharistiam operari suos effectus iuxta suae significationis modum, atque adeo per modum cibi, & potus, non qui conuerteratur in substantiam aliam, sed qui alium in se conuertat, ideoque est cibus, & potus materialis & corporalis suscipientis actione indigeat ad nutriendum: hic cibus, & potus caelestis ea actione non indiget. Ad tertium nego ex experientia colligi certò posse sacramentum fructu carere. Nam esto sapius communicans aequè difficilis sit ad opera virtutis, & ad tentationes superandas, inde argumentum non sumitur, quia facilitas ad supra dicta opera non ex augmento gratiae, & charitatis, sed ex habitibus acquisitis prouenit.

PUNCTUM XII.

De Confessione Communioni praemittenda.

1. Praemittere debet Confessionem peccati mortalis confitens.
2. Plures firmiter ex solo Ecclesiae precepto hanc esse obligationem.
3. Verius est à Christo preceptum latum esse.
4. Omnium peccatorum confessio est praemittenda.
5. Ab executione huius precepti excusari, si absit copia confessoris, & necessitas urgeat communicandi.
6. Quando censentur abesse copia confessoris.

7 Quando

7. Quando censetur urgere necessitas communicandi latè explicatur.
8. Debes te reputare contritum.
9. Sacerdotes celebrantes non praemissa confessione quando te neantur, cum primum possint, confiteri.
10. Post peccatum commissum, & dolorem conceptum, & confessionem factam, non est necesse tempus aliquod expectare ad communionem.

1. Trident. Concil. sess. 13. cap. 7. statuit grauatam peccato mortali si communionem suscipere velit, non solum contritione, sed confessione sacramentali se probare debere, iuxta praeceptum Pauli: Probet se ipsum homo consuetudine Ecclesiae declaratum. Quapropter audiendum non est Caicet. in sum. verbo *communio in princ.* & super 1. ad Corinth. cap. 11. asserens nullum esse praeceptum neque diuinum, neque Ecclesiasticum praemittendum confessionem, si peccator contritus sit.

2. Variant doctores, an hoc praeceptum diuinum sit, an Ecclesiasticum? Plures Doctores affirmant solum Ecclesiasticum esse. Sic Medin. Cod. de confess. q. 17. Polac. in 4. dist. 9. quæst. 10. ad 1. Nauarr. sum. cap. 21. num. 49. & alij. Fundamentum est, quia ex natura Eucharistiae etiam supposita institutione confessionis, solum habetur te Deo gratum esse debere, quia eo ipso capax es gratiae augmenti, cum gratiam habeas. At absque praemissa confessione pores media contritione in gratia constitui. Ergo ex natura rei confessio necessaria non est. Quod si dicas esse necessariam, quia securius confessione purgaberis à peccato, contritio namque difficilis est, obstat: quia teneris securiorem viam eligere, alias ad reliqua sacramenta suscipienda conscius peccati mortalis confessionem eligere deberes. Satis enim vitatur sacramenti irreuerentia, si certus moraliter sis à peccato purgatum esse, & in gratia constitutum. Ex verbis autem Pauli consuetudine Ecclesiae declaratis, non inferitur à Christo latum esse praeceptum de confessione praemittenda: Paulus namque praecipit communicaturo, vt se probet; an autem haec probatio non solum facienda sit per contritionem, sed etiam per confessionem ipse Paulus non declarauit, sed consuetudine Ecclesiae ipso facto declaratum fuit. Sicuti praeceptum est diuinum communicandi, quod autem singulis annis communicatio facienda sit, consuetudo Ecclesiae declarauit. Adde Paulum illud praeceptum imposuisse non quidem vt à Christo acceptum, sed vt à se latum. Nam esto in principio dixerit se accepisse à Domino consecrationis formam, &c. nunquam dixit modum probationis à Christo accepisse.

3. Caeterum verius est obligationem praemittendi confessionem de peccato mortali commissio diuinam esse, à Christo statutam, & à Paulo traditam, & promulgatam. Sic Dominie. Sotus in 4. dist. 12. q. 12. art. 4. Valen. 1. 4. dist. 6. quæst. 8. pun. 3. Couarru. in cap. alma mater. 1. p. §. 1. num. 7. Cordub. lib. 1. q. 16. in 3. opin. Suar. disp. 66. sect. 3. in medio. Henric. lib. 8. cap. 46. Valq. disp. 207. cap. 4. à num. 40. & alij. Ratio est quia vt ex Trident. sess. 13. cap. 7. constat, consuetudine Ecclesiae declaratum est Paulum tradidisse praeceptum de praemittenda confessione illis verbis: Probet autem seipsum homo. At Paulus non tradidit hoc praeceptum vt à se latum, sed vt à Christo acceptum, quod non leuiter colligitur: primò ex illis verbis antecedentibus. Ego enim accipi à Domino quod & tradidi vobis, quae omnia ad frequentiam videntur referri. Secundo ex eo quod Corinthios reprehendat, quod absque praedicta probatione cibum illum caelestem manducarent, qui certe reprehensione digni non erant, si praeceptum de confessione praemittenda antea traditum non esset. Tertio quia illud proponit peccato mortali grauatius vt vnicum remedium vitandi communionem indignam, quod verum non esset, si praeceptum de confessione praemittenda à Christo latum non vigeret: possunt enim sola contritione rite disponi.

4. Sed inquires, an praecipio praedicto sufficienter satisfacias, si confessionem praemiseris, tamen si non fuerit omnium peccatorum ob inuincibilem ignorantiam? Calus est frequens, cum saepe contingat peccatorem post confessionem legitime factam recordari ante communionem alicuius peccati non confessi, in quo casu alicui videri posset non esse obligatum illud confiteri. Quia iam illud peccatum non solum contritione, sed etiam absolutione sacramentali remissum est. Sic videtur sentire Reginald. lib. 2. cap. 6. num. 105. Sed contrarium omnino tenendum est cum Suar. disp. 66. sect. 4. vers. sed huius occasione. Henric. lib. 8. cap. 46. num. 3. in fine. Aegid. q. 80. art. 4. dub. 2. in princ. Quia illius peccati oblitio non est probatus per confessionem, siquidem obligatus es illud confessioni subicere. Concilium autem expostulat probationem per confessionem cuiuscunque peccati mortalis, cuius conscientia grauaris. Ergo illud ante communionem confiteri debes.

5. Ab executione huius praecipii praemittendi confessionem execularis, si non adit copia confessoris, & necessitas

communicandi viget, vtrumque enim concurrere debet, vt aduertit Trid. sess. 13. cap. 7. Difficultas autem esse quod censetur copia confessoris non esse, & necessitas communicandi vigeret.

6. Copia igitur confessoris abest. Primò si ita te distet vt nequeas illum absque graui incommodo adire, quod prudentis arbitrio iudicandum est. Aliquando enim spectata tua imbecillitate, & breuitate temporis in quo celebrare debes, distantia quinquaginta passus constituit confesorem absentem, qui tamen alias non conseretur abesse distans per leucam, vt bene notarunt Valq. disp. 207. cap. 2. num. 9. Aegid. de Coninch. q. 80. art. 4. dub. 2. num. 13. Bonac. disp. 4. de sacram. q. 6. p. 1. num. 30. Secundò censetur abesse, si praesenti confiteri non possis absque prudenti periculo vel violationis sigilli, vel prouocationis ad malum, vel alterius grauis nocimenti: Iugum enim Domini suauis est, quod non est censendum impositum cum tanto onere. Sic Aegid. de Coninch. dist. q. 80. art. 4. dub. 2. num. 19. Valq. disp. 208. cap. 2. num. 3. Bonac. q. 6. pun. 1. num. 28. Aduertunt tamen praedicti Doctores, si alia peccata mortalia habeas, ex quorum manifestatione praedictum damnum non times, te esse obligatum ea confiteri, quia sic praestas confessionem formaliter integram, & praecipio de confessione praemittenda ante communionem satisfacis. Tertio abest copia confessoris, si nullus adit qui iurisdictionem habeas, aut cui iurisdictionem ex priuilegio concedere possis, quia deficiente iurisdictione penitentiae sacramentum ministrari non potest. Sic Bonac. Aegid. & Valq. locis citatis. Hinc fit si peccato mortali reueruato tenearis, & nullo alio, te non esse obligatum vrgente necessitate communicandi confessionem praemittere, si abis proprius sacerdos, quia comparatione mortalium, quorum est obligatio confessionem praemittendi nullus adest sacerdos qui iurisdictionem habeat. Aegid. q. 80. art. 4. dub. 2. num. 21. Verum si aliis mortalibus non reueruatis grauatius existas, esto aliqui nec improbabili ter ceaseant te non esse obligatum confiteri, quia obligatus es bis eadem peccata reueruata clauibus subicere. primò sacerdoti non habenti iurisdictionem, cui ea manifestare debes simul cum aliis mortalibus non reueruatis, vt confessionem integram facias; secundo superiori, à quo illorum absolutionem directe obtinere debes. At verius existimo te esse obligatum confessionem praemittere saltem illorum, quae reueruata non sunt. Quia latius probabilis sententia est, haec sola confiteri posse tacitis reueruatis, qua probabilitate opinionis posita, & praecipio praemittendi confessionem fit satis, & nullum lequitur inconueniens. Atque ita sustinent Aegid. supra. Bonac. disp. 4. quæst. 6. punct. 1. n. 31. Suar. disp. 63. sect. 4. casu 4. Eman. sa. verbo Eucharistia num. 13. & alij. Moment tamen praedicti Doctores & bene, nunquam censendum esse copiam confessoris abesse, eo quod abis sacerdos cui soles deuotius, & feruentius confiteri, si adit cui legitime confiteri possis.

7. Necessitas verò communicandi, quae simul cum absentia confessoris concurrere debet, vt à praemittenda confessione excuseris multiplex à Doctoribus assignatur. Prima à Doctoribus assignata, & quam solum Valq. disp. 108. cap. 2. num. 7. legitimam recognoscit, est timor prudens alicuius notae, & infamiae, vel alterius grauis damni tibi, vel alteri euenturi, si communionem omittas. Secunda, si vitium esset, mortuero ministrandum, & nulla esset hostia consecrata, quia vigeret grauis proximi necessitas, quae tanquam propria reputari debet. Si enim in periculo mortis posses, & deberes absente confessorio vitium sumere confessione non praemissa, ne tanto bono priueris, ob eandem rationem omittere confessionem poteris, ne tanto bono proximus in extremo constitutus priueris. Sic Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 4. cap. 6. quæst. 2. vers. tertium. Aegid. de Coninch. q. 80. art. 4. dub. 2. num. 15. Bonac. disp. 6. q. 6. pun. 1. num. 21. & 22. Valen. disp. 6. q. 8. p. 3. Suar. disp. 66. sect. 4. vers. prima.

8. Tertia sumitur ex reuerentia sacrificij, vt si sacerdos inchoata Missa recorderet alicuius peccati mortalis non confessi, docent plures non teneri ad altari discendere, vt confessorium quaerant, quinimo nec confessorio ad altare accedenti fateri. Quia esto nota & infamia sacerdoti non sequatur, quae vix excusari potest, vt bene notat Valq. disp. 208. cap. 2. & Laym. lib. 5. sum. tract. 4. cap. 6. quæst. 2. sacrificium inceptum non deest interrompere, praecipuumque de communionem praemittenda intelligendum videtur ante communionem inchoatam. Sic D. Thom. q. 83. art. 6. ad 2. Nauarr. cap. 21. num. 49. & cap. 25. n. 76. Sotus in 4. dist. 12. q. 2. art. 6. Henric. lib. 8. cap. 46. n. 3. Coninch. ex parte q. 80. art. 4. dub. 2. n. 16. Rectius tamen alij hanc excusationem non admittunt, calu quo absque nota possit celebrans confessorium vocare, etque ad altare accedenti breuiter confiteri, quia non debet censei ea confessio indecens sacrificij intermissio, cum ad ipsum sacrificium rite peragendum referatur. Sic Valq. loco citato Bonac. disp. 4. q. 6. pun. 1. num. 15. praecipuum cum ex variis causis maxime ante consecrationem solet sacrificium interrumpi. Nunquam tamen credo te obligatum esse Missam inchoatam

inchoatam deserere, quia cedit in non leuem sacrificij irreuerentiam, vt docuit Nauarr. cap. 21. num. 49. Et cap. 25. n. 76. Bonavent. Victor. Sorus, quos refert, & sequitur Suar. disp. 66. sect. 4. vers. *difficultas*. Hinc colliges qualiter assensum ad licentiam cum aliis communicaturis teneris confessionem præmittere peccati mortalis, quod recordaris non esse confessum? Et quid. si eo loco posses absque nota fieri, videris obligatus, sed id moraliter est impossibile, eaque de causa monent communiter Doctores, ne sacerdos sic ad communionem dispositi confessionem excipiat. Quod si ab eo loco discedere absque graui nota posses, plures Doctores censent te obligatum esse, cum discessit ille in reuerentiam sacramenti cedat, ob cuius causam fit. Sic Aegid. 9. 80. art. 4. dub. 2. num. 15. Suar. disp. 66. sect. 4. Angles de Eucharist. q. 2. art. 10. difficult. 4. concl. 1. Bonac. disp. 4. de sacram. q. 6. p. 1. num. 17. Contarium docent Victoria de Eucharist. num. 79. Reginald. lib. 29. cap. 6. num. 105. quibus fauet Suar. disp. 66. sect. 4. vers. *secunda causa in fine*, quia si sacerdos formulam ad communionem conseruit, vel pixidem sacrario eduxit, videris irreuerenter procedere, si ab eo loco discedas, sicuti indecentia esset recedere à mensa Principis conuiuio præparato, neque peractio. Sed quia hic recessus ob habendam dignam ad conuiuium dispositionem fit, verius censeo in illius irreuerentiam non cedere.

Quarta excusatio sumitur ex obligatione dicendi sacram, quæ ex triplici capite oriri potest, primo ex officio quale habent parochi, quibus incumbit, vel per se, vel per alios celebrare diebus dominicis, & festiuis, vt populus satisfaciatur præcepto audiendi sacram. Hi ergo poterunt (si alius non adit sacerdos eius vices gerens) celebrare non præmissa confessione omnibus illis diebus, quibus obligantur iustitiæ titulo, sacram populo facere. Quia ob peccatum sacerdotis priuari non debet populus iure quæsto fruendi sacrificij fructu. Et hæc ratio probat hoc verum esse, tamen nullam infamiam notam ex omissione sacri sacerdos incurreret, quod vix est possibile: sic sustinet ex communi sententia Suar. disp. 66. sect. 4. vers. *ultima causa*. Bonac. disp. 4. q. 6. p. 1. num. 23. Hentiq. lib. 8. cap. 46. Hæc tamen doctrina extendenda non videtur ad eos, qui ratione capellanæ tenentur aliquibus signatis diebus celebrare, quia obligatio capellanæ non ita obligat diei, quin ex rationabili causa possit vna, vel altera vice in alium diem differri, vt nota Bonac. supra, tamen Hentiq. & alij contrarium sentiant. Secundo oriri potest obligatio dicendi sacram, vel communicandi in Paschate, quibus nisi celebres, satisfacere non potes. Vt enim his præceptis satisfacias videris posse sacram dicere non præmissa confessione, satis enim vrgens est necessitas, quæ tibi à lege imponitur. Sic Paludan. in 4. dist. 9. q. 4. conclus. 10. Sorus dist. 12. q. 1. art. 4. Vivald. de Eucharist. num. 123. Et hæc sententia quoad communionem Paschalem mihi probatur ea tantum ratione, quia videtur graue damnum irrogari, si à communionem illa publica, solemni, & communi aliis fidelibus, & ex Ecclesiæ præcepto necessaria acceris ob inopiam confessoris. Si enim ne priueris fructu annuæ confessionis, licet tibi iuxta probabilem sententiam omittere integritatem confessionis alias ex iure diuino seruandam, à fortiori licet tibi ne priueris Eucharistiæ fructu omittere confessionem, quam non est ita certum ex iure diuino præmittendam communioni esse. Sic docet Aegid. de Coniung. q. 80. art. 4. dub. 2. num. 17. Ob sacram verò ex obligatione audiendum, veltus existimo te non posse celebrare confessionem non præmissa. Neque enim te excusare potes à præmittenda confessione carentia fructus, quam ex sacrificio percipere posses. Hanc enim alio die facillè, compensa poteris absque illa indulgentia, aliàs posses quotidie celebrare nulla alia necessitate intercedente, ne priueris sacrificij fructu, quod nullus admittit. Neque item excusari potes ob satisfaciendum præcepto Ecclesiastico audiendi sacram, quia hoc præceptum non obligat nisi cū sacri peragi potest ritum ab Ecclesiâ præscripto. Non igitur ob hanc causam celebrare potes omnia confessione, & ita subitiner Aegid. supra. Suar. disp. 66. sect. 4. circa finem. Bonac. disp. 4. quest. 6. p. 1. num. 25. Filiucius. tract. 4. cap. 8. questio 4. num. 217. Laym. lib. 5. tract. 4. cap. 6. num. 6. Tertio oriri potest potestas dicendi sacram absque confessione præmissa, ne proximus omittat præceptis prædictis satisfacere. Etenim cum debeas proximum amare sicut te ipsum, & tu exculeris à confessione præmittenda in celebratione, ne communionem Paschalem, vt pote authentica necessaria, aliisque fidelibus communi priueris, & in probabili sententia, ne factum amittas in die festo. Ob eandem rationem excusari poteris, ne proximus ea communionem priueret, neque sacram in die festo omittat. Sed rectius Suar. disp. 66. sect. 4. vers. *sed quæret*, oppositum docet. Est enim longè diuersa ratio tui, ac proximi, charitas enim obligat, vt proximum quæ ac te ipsi diligas in damnorum negatione, secus in bonorum collatione, teneris namque nullum damnum proximo irrogare, sicuti vis ne tibi irrogetur; at non teneris ea bona proximo quærete, quæ tibi quæris; ac proinde mirum non est, quod possis

celebrare confessionem non præmissa ob communionem Paschalem percipiendam, & præcepto audiendi sacram satisfaciendum, nequeas tamen vt proximus communionem Paschalem percipiat, & præcepto Missæ satisfaciatur. Adde te excusari à confessione præmittenda in celebratione ob communionem Paschalem, quia obligatus es communicare eo tempore, & præceptum hoc vt pote publicum, solemne, & maxime vile, & fructuosum præuulerit præcepto de confessione præmittenda. At proximo ministrare communionem non est tibi præceptum, cum vt suppono illius parochus non sis, sed est opus supererogationis, & consilij. Ergo hoc opus præuolare non potest obligationi confessionem præmittendi ad communionem.

8. Aduertendum tamen est in omnibus prædictis casibus, quibus à præmittenda confessione excusaris, necessarium tibi esse conteri de peccato commisso aliàs indignè ad sacramentum accedes; & iudicium manducabis. Nam esto hoc sacramentum aliquando attrito conferat primam gratiam, id fit si bona fide putans se esse in gratia accederet, secus esset, si accederet conscius peccati.

9. Verum ne sacerdotes sibi fingerent necessitatem celebrandi confessionem non præmissa, statuit concil. *diuina sess. 13. cap. 7. in fine*, sacerdotem conscius peccati mortalis, qui ob necessitatem vrgentem non præmissa confessione celebrat, obligatum esse quam primum possit confiteri. Cūque hoc præceptum rigorosum sit, esto maxime conueniens, non debet ultra proprietatem verborum extendi, arque ad eò solum sacerdotem peccati mortalis conscius necessitate vrgente non præmissa confessione celebrantem comprehendere debet, siue contritus, siue non contritus celebret. Quapropter sacerdos, qui sui peccati inuincibiliter oblitus celebraret non præmissa confessione, dicto præcepto non obligatur. Item neque qui extra necessitatem ex malitia celebraret, vel more laicorum necessitate vrgente communicaret confessionem non præmissa, dicto præcepto comprehendere potest, vt bene notant Suar. disp. 66. sect. 6. Et 7. Valq. disp. 208. cap. 3. à n. 16. Aegid. de Coniung. quest. 80. art. 4. dub. 2. Bonac. disp. 4. de sacram. quest. 6. p. 1. n. 37. Et seqq.

10. Aliqui Doctores non infimè notæ expostulant pro dispositione necessaria ad Eucharistiam suscipiendam, vt post peccatum commissum, & dolorem illius conceptum, & confessionem factam aliquod temporis spatium transierit, quia vix animus torporem, & euagationem, aliàsque peccati reliquias ita perfecte à se excutere poterit, vt ea puritate accedat, quæ tantum sacramentum debet. Sic docet Couarru. Clement. si furiosus 3. p. in princ. num. 7. loquens de sacerdote, qui pollutionem nocte habuit, quem dicit necessariò abstinerere debere à celebratione eo die, si culpam in ea habenda habuit, consentit Mar. in 4. q. 6. art. 4. Sed est obligatio absque fundamento. Nam ad suscipiendam Eucharistiam concilium Trident. solum expostulauit in eo qui conscius esset peccati mortalis, vt contritione, & confessione illius se probaret nulla facta mentione de interuallo inter peccatum, & communionem. Quod si necessarium esset, nullatenus à concilio omittetur. Neque obstat sæpè animum non ita perfecte purgari per confessionem à prauo affectu per peccatum relicto, quominus ad sacramentum facta confessione legitima accedere possis, quia Deo gratus accedis, & sacramento purgaberis, cuius proprius effectus est sic charitatem augere, vt torporem animi excuriat. Et ita sustinet D. Tom. quest. 80. art. 7. ad 4. Et in 4. dist. 9. art. 4. quest. 3. ad 2. Nauarr. cap. 21. n. 51. Siluest. verbo Eucharistia 3. q. 10. Suar. alius relatus disp. 66. sect. 8.

PUNCTVM XIII.

De dispositione ex parte corporis ad sacramenti communionem.

1. Præter carentiam cibi, & potus nulla est per se requisita.
2. Qualiter pollutio habita communionem impediatur.
3. Qualiter copula coniugalitatis à communionem abstrahatur.
4. Consilium coniugibus salutare.
5. Eucharistia à ieiuniis est suscipienda.
6. Ab Apostolis hæc consuetudo emanauit.
7. Quale debet esse hoc ieiunium.
8. Quibus rebus non confectur ieiunium naturale violatum.
9. Illius diei tantum, quo sumenda est Eucharistia debet esse ieiunium.
10. Post sumptam Eucharistiam nullum est præceptum ieiunandi.
11. Ab hac obligatione ieiunandi eximitur extrema necessitas, seu communicatio in articulo mortis.
12. In eodem periculo mortis negat Valq. se posse sæpè non ieiunium communicare.
13. Contrarium plures defendunt.
14. Quid sentiendum sit.

15. Potest.